

El paper de les biblioteques

Per a les editorials és important la compra de llibres que puguin efectuar les biblioteques, per això s'acostuma a enviar-hi informació detallada de cada llibre i s'hi fan reunions per presentar les noves publicacions. A la xarxa de biblioteques públiques catalanes, incloses les de la Diputació de Barcelona, hi ha 102 exemplars de la novel·la *Cera* a disposició dels usuaris.

Una de les activitats que més acostumen a agradar als escriptors és la participació en clubs de lectura, molts dels quals els organitzen les mateixes biblioteques. En alguns casos es remunera els autors per assistir-hi; en d'altres, no. Depèn en bona mesura dels pressupostos de les biblioteques, que amb la crisi s'han reduït considerablement. *Cera* també va ser objecte de lectura i motiu de trobada de l'escriptor amb els lectors: «A mi m'agrada molt anar a clubs de lectura», reconeix Pairoli. «És el que m'agrada més de tot. Jo he sentit coses a lectors de clubs de lectura que m'han sorprès i que m'han ajudat a entendre aspectes de la novel·la».

Les biblioteques i els drets d'autor

L'article 37 de la Llei de la lectura, del llibre i de les biblioteques, de 23 de juny del 2007, preveu que les biblioteques, els museus i els arxius, entre altres, de ciutats que no superin els 5.000 habitants i que no formin part d'institucions docents, «remunerin els autors pels préstecs que realitzin de les seves obres en la quantia que es determini mitjançant real decret». Aquesta polèmica disposició hauria de permetre als escriptors, igual que als músics i altres sectors artístics, percebre de l'Estat o de les comunitats autònomes un percentatge per les seves obres que es deixen en préstec. L'Estat espanyol va haver d'engegar aquesta regulació a instàncies del Tribunal de Justícia Europeu, sobre la base de la directiva 92/100, però la qüestió encara no està tancada.

J. Pujadó

JORDI PUJADÓ

>> *Joves llegint a la Biblioteca Pere Blasi.*

en l'era moderna i el llibre és una de les icones d'aquesta modernitat; i, entre els llibres, uns de molt peculiars: les novel·les, que van néixer justament amb la impremta i que no sé si tenen gaire futur sobre suport digital. Que s'entengui que no vull dir que perilli la

ficció, ni tan sols la literatura. La poesia, per exemple, no és només que existeixi al marge dels llibres i que sigui molt anterior a la impremta i als llibres, sinó que potser la seva forma més genuïna és la recitada i no pas la impresa o llegida. El cas de la novel·la és diferent, perquè neix cosida a un suport i és en aquest sentit que em sembla raonable suposar que un canvi de suport pot provocar la desaparició d'aquesta art tan particular i que defineix tant Europa i la nostra cultura. Per això la defensa del suport és potser també la defensa d'un món i d'una forma de cultura.

Més que no pas els mateixos bibliotecaris, pot ser que els usuaris identifiquin les biblioteques com un bastió en la defensa d'aquesta art peculiar, d'aquesta manera estranya de conèixer el món que és la novel·la. Si les biblioteques ens anunciem com a llocs on hi ha alguna cosa més que llibres, alguna cosa més que novel·les, és precisament perquè les novel·les es donen per descomptades, perquè surten soles. Al cap i a la fi, la majoria de ciutadans tenen accés a allò de més que ofereixen les biblioteques a través

La defensa del suport és potser també la defensa d'un món i d'una forma de cultura